

Иван Вазов

Сълзи

Навел се здравец над вълните
и те го пръскат с росен прах,
израсъл тъмен бор в скалите –
здрависва пътника от тях;

литна орел над върховете,
потъна скоро в свода син,
обадиха се ековете,
събудени от вик един;

събудиха се и мечтите
за минали и бъдни дни,
избликнаха от гръд сълзите,
обляха тия планини.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4652>]